

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S.**, so sídlom v **B.**, proti povinnému **F.**, **s.r.o.**, so sídlom v **K.**, pre vymoženie **762,76 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 4001/1999, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., so sídlom Exekútorského úradu v **K.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2012 sp. zn. 3 CoE 54/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2012 sp. zn. 3 CoE 54/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 2. februára 2011 č.k. Er 4001/1999-8 1/ vyhlásil exekúciu za neprípustnú, 2/ zastavil exekúciu a 3/ súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie. O vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení konania rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a o trovách exekúcie podľa § 203 Exekučného poriadku (náhradu trov exekúcie neuložil zaplatiť nemajetnému povinnému, ale ani oprávnenej, ktorá nezavinila zastavenie exekúcie a nemohla predvídať dôvod zastavenia exekúcie).

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o nepriznaní náhrady trov exekúcie podal súdny exekútor odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. januára 2012 sp. zn. 3 CoE 54/2011 jeho odvolanie odmietol ako podané tým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že exekučné konanie sa v danej veci začalo 14. decembra 1999 podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Podľa § 37 Exekučného poriadku v znení účinnom v tom čase boli účastníkmi exekučného konania oprávnený a povinný, nie však súdny exekútor. V zmysle § 235 ods. 2 Exekučného poriadku sa exekučné konania začaté do 1. februára 2002 (o taký prípad išlo v danej veci) dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolanie súdneho exekútora odmietol, lebo § 37 ods. 1 Exekučného poriadku

v znení, ktoré treba vzhľadom na to aplikovať, nepriznávalo súdnemu exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z toho, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že jeho odvolanie bolo odmietnuté, i keď procesné predpoklady pre tento postup neboli dané. Zastával názor, že súdny exekútor je účastníkom konania vždy vtedy, keď sa ho bezprostredne týka postup súdu v exekučnom konaní. Z týchto dôvodov žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnený navrhol dovolanie súdneho exekútora ako neopodstatnené zamietnuť.

Povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním, skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.); bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

V zmysle § 236 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vykazujúce znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania ale z týchto ustanovení nevyplýva.

V prejednávanej veci by dovolanie bolo prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania

sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerail na posúdenie, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať sa rozumie postup súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať ide tiež v prípade postupu odvolacieho súdu, dôsledkom ktorého je odmietnutie odvolania, i keď procesné predpoklady pre to neboli dané (porovnaj obdobne R 23/1994, R 51/1996 a R 55/2006).

Odvolací súd nepovažoval súdneho exekútora za osobu oprávnenú podať odvolanie, lebo exekučné konanie sa začalo pred 1. februárom 2002 a v tom čase účinný Exekučný poriadok nepriznával súdnemu exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania. Novela Exekučného poriadku, ktorá nadobudla účinnosť 1. februárom 2002, síce pri rozhodovaní o trovách konania priznala postavenie účastníka (už) aj súdnemu exekútorovi, v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným od uvedeného dňa sa ale exekučné konanie, ktoré sa začalo pred týmto dňom, má dokončiť podľa dovtedajších predpisov.

Dovolací súd zastáva názor, že i keď podľa prechodných ustanovení Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. februára 2002 (§ 235 ods. 2 Exekučného poriadku) nebolo možné aplikovať § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení od 1. februára 2002, predsa len mal byť súdny exekútor v danej veci považovaný za účastníka pre určitý úsek konania, a to bez ohľadu na skutočnosť, že zákon ho výslovne za účastníka neoznačoval. Súdny exekútor bol totiž pri rozhodovaní o trovách exekúcie subjektom, o koho procesných právach a povinnostiach sa rozhodovalo. Aj podľa právnej úpravy účinnej pred uvedeným dňom mal byť preto súdny exekútor považovaný za účastníka konania v časti, v ktorej sa rozhodovalo o trovách exekúcie, a teda aj osobou oprávnenou napadnúť odvolaním výrok o týchto trovách. Postup odvolacieho súdu, ktorý prehliadol toto procesné postavenie súdneho exekútora

a z neho vyplývajúce procesné oprávnenia, nezodpovedal zákonu a viedol k odňatiu možnosti súdneho exekútora konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., je dovolanie súdneho exekútora nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková